

عنوان مقاله:

تحلیل کیفی ساختار استدلال موافقان و مخالفان حق نمایندگی زنان در انتخابات ریاست جمهوری در ایران

محل انتشار:

فصلنامه زن در توسعه و سیاست، دوره 19، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

صدیقه شیخ زاده جوشانی - استادیار گروه علوم سیاسی دانشکده حقوق و الهیات دانشگاه شهید باهنر کرمان

یحیی کمالی - دانشیار گروه علوم سیاسی دانشکده حقوق و الهیات دانشگاه شهید باهنر کرمان

کیانا کامیابی - دانش آموخته کارشناسی ارشد علوم سیاسی دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

موضوع حق نمایندگی زنان در انتخابات ریاست جمهوری ایران طی سال های اخیر سهمی از گفتمان های سیاسی و نیز پژوهش های علمی را در حوزه مشارکت سیاسی زنان به خود اختصاص داده است؛ تا آنجا که به ادعایی بحث برانگیز تبدیل شده است. مقاله حاضر با تمرکز بر اظهار نظرهای برخی « قانون گذاران، ناظران انتخاباتی، فقها، زنان دارای سابقه مدیریت و نمایندگی سیاسی و کاندیدا های زن در انتخابات ریاست جمهوری » در بازه زمانی ۱۳۵۸ تا ۱۳۹۸ و فرض ادعای آن ها به عنوان کنش گفتار استدلالی کوشیده است از منظر مدل استدلالی تولمین نشان دهد چگونه موافقان و مخالفان ساختار استدلالی خود را شکل داده اند. یافته های حاصل از تحلیل محتوای کیفی ۵۰ متن استدلالی بیانگر این است که همه استدلال گران در ساختار استدلالی خود اجزای اصلی: ادعا، داده و ضمانت از مدل تولمینی را به کار گرفته اند، اما فقط در دو متن اجزای ششگانه تولمین به کار گرفته شده که در نتیجه، استدلال های کاملی محسوب نمی شوند. استنباط پژوهش گران این است حضور ضمانت های زمینه مند در ساختار استدلالی موافقان دلالت بر این دارد که آن ها در تلاش اند از این طریق ادعای طرف مقابل را به چالش بکشند و مقبولیت استدلال خود را افزایش دهند.

کلمات کلیدی:

استدلال، انتخابات ریاست جمهوری، ایران، ساختار استدلالی، حق نمایندگی زنان، کنش گفتاری استدلال، مدل استدلالی تولمین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1786479>

